В село із лісу Вовк забіг…
Не думайте, що в гості, братця!
Ні, в гості Вовк не забіжить;
А він прибіг, щоб де-небудь сховаться;
Проклятий люд з собаками настиг…
І рад би Вовк в які ворота вскочить,
Та лишенько йому,— куди не поглядить —
Усюди Вовченька недоленька морочить,-
Хоч сядь та й плач;
Ворота, як на те ж, кругом усі заперті,
А дуже Вовкові не хочеться умерти
(Бо ще він не нажився, бач!),
А гірше од людей — од видимої смерті…
Коли глядить —
На загороді Кіт сидить,
На сонечку мурликає-дрімає.
Підскочив Вовк і до Кота мовляє:
— Котусю-братику! Скажіть мені скоріше,
Хто із хазяїнів отут усіх добріше?
Я хочу попрохать, щоб хто мене сховав
На сей недобрий час. Я б у пригоді став!.
Чи чуєш гомін той? За мною то женуться!.
Котусю-батечку! Куди ж мені поткнуться?.
— Проси мерщій Степана,
Він добрий чоловік,— Кіт Вовкові сказав.
— Так у його я вкрав барана.
— Ну, так навідайсь до Дем’яна.
— Е, і Дем’яна я боюсь: Як тільки навернусь,
Він і згадає поросятко.
— Біжи ж, аж ген живе Трохим!
— Трохим? Боюсь зійтися з ним:
З весни ще злий він за ягнятко!
— Погано ж!. Ну… а чи не прийме Клим?
— Ох, братику! Теля я в його звів!
— Так ти, бачу, усім тут добре надоїв,-

Кіт Вовкові сказав,-
Чого ж ти, братику, сюди і забігав?
Ні, наші козаки ще з розуму не спали,
Щоб Вовка од біди сховали!
І так-таки ти сам себе вини:
Що, братику, посіяв, те й пожни!
1853.